

Tilfælde. Det er jo ikke Meningen, at man skal have en særlig Lov for hvert af disse Tilfælde, og det synes mig ogsaa, at dette vilde være for stort et Apparat at sætte i Virksomhed, men at overlade det til Administrationen kan jeg i og for sig heller ikke anse for at være principrigtig. Mig forekommer det, at denne Sag aldeles ikke er af større Omfang eller mere indviklet, end at man overmaade let kan komme til Klarhed i den, naar man mener, at man kan indlade sig paa at bringe det langt større Spørgsmaal om Ordningen af Borgmestereembederne i Orden. — At der forudsættes at være særlige Indtægter knyttede til Politis og til Retspleiejærringen, forsaavidt som vedkommende Retsbetjent er fast lønnet, skal jeg ikke dvæle ved, da dette er af den Slags Smating, som det ikke er Umagen værd at tale om. — Det synes mig dernæst ikke at være en ganske heldig Udfattelse, naar det i 2det Stykke i § 1 hedder: „Ligeledes indtages ved Embedsledighed de af Statskassen nu udredede Lønninger og Kontorholdsogdøjgjørelser til Borgmestereembederne i Aalborg, Randers, Aarhus, Odense og Helsingør“; thi jeg kan ikke indse, at der i det Foregaaende er nævnt Noget om Inddragelse i Statskassen af en Indtægt. Men hertil kommer endvidere, at det vistnok er meget usikkert, om man kan gaa ud fra, at disse paagjældende Indtægter kunne blive inddragne i Statskassen, thi der er megen Sandsynlighed for, at disse Indtægter og maaske Mere til ville blive tagne i Beslag til Indtægt for de Statsembedsmænd, som for en større eller mindre Del skulle træde i Stedet for de Borgmestre, som man vil afskaffe. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) kom med en Udtalelse, som om det var Forudsætningen, at der kun skulde en Lov til for at ordne Tingene, naar der blev Tale om en enkelt af disse 5 Byer, men det kan jeg ikke faae ud af Lovforslaget. Det hedder nemlig i § 3:

„Hvis tre Fjerdedele af et Byraads Medlemmer ønske, at ovennævnte Adskillelse finder Sted, inden der er indtraadt Ledighed i Embedet, og opnaas der Enighed mellem Indenrigsministeren og Byraadet om den selvstændige Borgmesters stillings Ordning, saa fuldbyrdes Adskillelsen fra næstfølgende Aftaar at regne.

Disses Adskillelsen i Genhold hertil foretagen i Byerne Aalborg, Randers, Aarhus, Odense og Helsingør, ordnes Sagen i hvert enkelt Tilfælde ved Lov.“

Dersom man altsaa venter, indtil der indtræder Balance, saa er det slet ikke udtalt i Lovforslaget, at Ordningen skal ske ved Lov, men vist er det dog, at der i saa Tilfælde vil blive en hel Del at ordne. Jeg mener nu overhovedet, at gaar man udenfor disse 5 Byer, saa har Sagen ikke større Vanskelighed, end at man kan træffe den endelige Ordning med det Samme, man overhovedet ordner Sagen, og jeg skalde være tilbøielig til at mene, at omtrent det Samme maatte kunne siges med Hensyn til de 5 store Byer, som man har givet en noget særlig Stilling i Lovforslaget. Jeg skal endnu kun gjøre en enkelt Bemærkning ved § 3, nemlig den, at naar der deri siges, at en Omordning kan finde Sted, naar der opnaas Enighed mellem Indenrigsministeren og Byraadet om den selvstændige Borgmesters stillings Ordning, forekommer det mig, at man er gaaet Justitsministeren noget for nær; den Ordning, som der i disse Tilfælde fornemlig vil blive Spørgsmaal om, er jo netop, at Byfogdens Stilling kan blive anderledes, end den hidtil har været, og det forekommer mig dog at være Noget, hvor Justitsministeren maa være besøjet til at tale et Ord med. Det er imidlertid en Bagatel. Naar man overhovedet har undersøgt alle Forhold, som komme i Betragtning, og man kommer til det Resultat, at Sagen kan gjenføres, og hvorledes den rettelig kan gjenføres, saa mener jeg sluttelig, at saa vil det meget vel kunne lade sig gjøre at gjenføre den uden at afvente Balance i de forskjellige Borgmestere embeder, og at det vilde være lidet heldigt, om der i de 68 Byer — eller hvor mange der er her i Landet — skalde finde en fuldstændig forskjellig Ordning af dette Forhold Sted, at disse 68 Byer saaledes successive skalde komme den ene efter den anden og faae sine Ting indrettede paa den Maade, som maatte anses for principrigtig. Der er ganske vist raadet noget God derpaa ved Bestemmelsen i § 3, hvor det hedder: „Hvis tre Fjerdedele af et Byraads Medlemmer ønske, at ovennævnte Adskillelse finder Sted. . .“, men det synes mig, at dersom man anser det for rigtigt, som paa-